

RESSÒ DE LA PARAULA

ELS POLÍTICS

La civilització de l'amor

Tal com dèiem, la mirada cristiana sobre la política, no només desmitifica, no solament permet abstenir-se de demanar a la política el que ella no pot donar, sinó que també torna a la política el valor que es mereix. Més encara, la fe cristiana defensa la política i proclama la dignitat del servei que ella comporta.

És tant el que els cristians esperem de la política que, de vegades, sentim una certa objecció a fer servir el llenguatge que la *Doctrina Social de l'Església* ha utilitzat per designar la tasca dels polítics. És el que ens passa quan escoltem que l'acció política ha d'estar al servei de la «civilització de l'amor».

Joan Pau II, en la seva encíclica *Centesimus annus* deia:

«El principi que avui anomenem de solidaritat, Lleó XIII li posava el nom d'«amistat», i Pius XI li deia «caritat social», mentre que Pau VI, a la vista de les actuals dimensions de la qüestió social, parla de «la civilització de l'amor».»

Aquesta expressió, «civilització de l'amor», creada pel beat Pau VI i difosa universalment, designa tota una cultura, una forma de vida, que es construeix amb l'aportació de tots i cadascun dels ciutadans. Però els qui ostenten el poder polític hi tenen una responsabilitat preeminent. Perquè dels polítics depèn en gran mesura l'organització social, l'economia, la cultura i, sobretot, la preservació i el foment del bé comú.

El que passa és que a l'hora d'anar davant d'un polític per convidar-lo que treballi per la civilització de l'amor, sabent fins a quin punt ell està immers en la complexa lluita de poder, hom se sent com sant Francesc davant el Sultà, quan li demanava que no fes la guerra i es convertís a la pau de Crist... Inoportú, ridícul, ignorant, idealista? Molts poderosos, en escoltar aquestes paraules miren amb un somriure irònic i benvolent: «està bé, molt bonic, però què en sabràs tu, de política?»

No són pocs els qui proclamen i segueixen reivindicant la civilització de l'amor. Joan Pau II convidava els joves que s'hi adherissin de manera compromesa. A l'Amèrica Llatina, des del Document de Puebla, hi ha grups i moviments que assumeixen

la civilització de l'amor com a missió i compromís. Almenys podem dir que l'amor no pot ser estrany a la política. Jean Guittou citava el filòsof Leibniz, dient:

«La posició de l'altre és el veritable punt de vista en la política i en la moral; ell anomenava aquesta sortida de si per a adoptar, almenys un instant, el punt de vista d'un interlocutor, simplement «amor».»

Almenys per als cristians, l'amor ha d'ésser present en la motivació, en l'objectiu i en la manera de l'acció política. Un cristià ha de comprometre's en política per amor, ha d'intentar crear una societat on l'amor sigui possible i regeixi com a regla suprema de convivència i ha d'utilitzar les maneres més properes a l'amor.

Amb el ben entès que l'amor cristià suposa i supera l'estricta justícia.

L'autora francesa Veronique Albanet, estudiosa d'Hannah Arendt, ha publicat un treball titulat *Governar en política: una experiència espiritual en plural*. És una intuïció agosarada, que ens fa pensar. ¿Per què no parlar de l'espiritualitat dels polítics, quan l'Esperit Sant vol animar absolutament tot el que és humà, des dels diners fins a la creació artística, des de l'esport fins a la ciència i el pensament? Tot un repte, allò de tenir i exercir el poder polític estimant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Pregar en la comunió dels sants

Un grup de matrimonis, superada fa poc la cinquantena, es reuneix un diumenge al mes des d'en fa més de vint-i-cinc. Comparteixen reflexió entorn un tema anual, pregària per les persones i per les situacions, vivències de la vida de cada dia, inquietuds personals. De rerefons, sempre l'Evangelí. Un cap de setmana de cada curs es reuneixen en recés per conviure, reflexionar, pregar i compartir junts. Enguany, sobre la pregària de Jesús. S'han aplegat en un santuari, en una població on un d'ells té enterrat el pare. Abans de començar el recés, manifestà la intenció de visitar el cementiri per resar davant la tomba del pare. S'hi afegí tot el grup i, prop del nínxol, el consiliari va fer una breu introducció a la pregària, co-

mentant les paraules de Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més» (Jn 11,25-26). Després d'un moment de silenci, resaren el pàrenostre. Fou una pregària senzilla, sentida, fraternal i afectuosa. Tots havien conegut el pare difunt, home de conviccions cristianes arrelades, referent en molts aspectes. Alguns comentaren que havien pensat, també, en els seus pares i mares ja traspassats.

Aquesta pregària no era un acte rar. L'Església sempre ha honorat la memòria dels difunts i ha ofert sufragis per ells, donant vida, així, a la comunió dels vius i dels difunts, dels sants del cel i de la terra, a la comunió dels sants. Oferir les pregà-

ries pels qui han sortit d'aquest món els ajuda perquè, alliberats de tot pecat, entrin en la llum i la pau de Crist. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort» (1Te 4,13-14).

És bo mantenir el record dels difunts, pregar per ells, perquè Déu els aculli prop d'Ell i perquè, des d'aquesta proximitat, intercedeixin per les persones i les causes que van estimar en la seva vida mortal. Pregar pels pares traspassats és una obra de misericòrdia corporal que honora els fills.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

LOS POLÍTICOS

La civilización del amor

Como decimos, la mirada cristiana sobre la política, no sólo desmitifica, no sólo permite abstenerse de pedir a la política lo que ella no puede dar, sino que también devuelve a la política el valor que se merece. Más aún, la fe cristiana defiende la política y proclama la dignidad del servicio que ella entraña.

Es tanto lo que los cristianos esperamos de la política que, a veces, sentimos un cierto reparo a utilizar el lenguaje que la *Doctrina Social de la Iglesia* ha utilizado para designar el cometido de los políticos. Es lo que nos ocurre cuando escuchamos que la acción política ha de estar al servicio de la «civilización del amor».

Juan Pablo II, en su encíclica *Centesimus annus* decía:

«El principio que hoy llamamos de solidaridad, León XIII le ponía el nombre de “amistad”, y Pío XI lo llamaba “caridad social”, mientras que Pablo VI, a la vista de las actuales dimensiones de la cuestión social, habla de “la civilización del amor”.»

Esta expresión, «civilización del amor», creada por el beato Pablo VI y difundida universalmente, designa toda una cultura, una forma de vida, que se construye con la aportación de todos y cada uno de los ciudadanos. Pero quienes ostentan el poder político tienen en ello una responsabilidad preeminente. Porque de los políticos depende en gran medida la organización social, la economía, la cultura y, sobre todo, la preservación y el fomento del bien común.

Lo que ocurre es que a la hora de ir ante un político para invitarle a que trabaje por la civilización del amor, sabiendo hasta qué punto él está inmerso en la compleja lucha de poder, uno se siente como san Francisco ante el Sultán, cuando le pedía que no hiciera la guerra y se convirtiera a la paz de Cristo... ¿Inoportuno, ridículo, ignorante, idealista? Muchos poderosos al escuchar estas palabras miran con una sonrisa irónica y benevolente: «está bien, muy bonito, pero ¿qué sabrás tú de política?» No son pocos quienes proclaman y siguen reivindicando la civilización del amor. Juan Pablo II invitaba a los jóvenes a que se adhirieran comprometidamente con ella. En América Latina, desde el Documento de Puebla, existen grupos y movimientos que asumen la civilización del amor como misión y compromiso. Al menos podemos decir que el amor no puede ser extraño a la política. Jean Guittou citaba al filósofo Leibniz, diciendo:

«La posición del otro es el verdadero punto de vista en la política y en la moral; él llamaba esta salida de sí para adoptar, al menos un instante, el punto de vista de un interlocutor, simplemente “amor”.»

Al menos para los cristianos, el amor ha de estar presente en la motivación, en el objetivo y en el modo de la acción política. Un cristiano ha de comprometerse en política por amor, ha de intentar crear una sociedad donde el amor sea posible y rija como suprema regla de convivencia y ha de utilizar los modos más próximos al amor.

Bien entendido que el amor cristiano supone y supera la estricta justicia.

La autora francesa Veronique Albanel, estudiosa de Hannah Arendt, ha publicado un trabajo titulado *Gobernar en política: una experiencia espiritual en plural*. Es una intuición osada, que nos hace pensar. ¿Por qué no hablar de la espiritualidad de los políticos, cuando el Espíritu Santo quiere animar absolutamente todo lo humano, desde el dinero hasta la creación artística, desde el deporte hasta la ciencia y el pensamiento? Todo un reto, eso de tener y ejercer el poder político amando.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Troca Jove 2016 a Vilafranca del Penedès

El cap de setmana 7 i 8 de maig es va celebrar a Vilafranca del Penedès la Troca Jove 2016, la Trobada anual d'Adolescents i Joves del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC). Durant tot el cap de setmana uns 800 joves vinguts de més de 80 centres d'esplai d'arreu de Catalunya amb els seus monitors, van viure un

dia de convivència dins d'un entorn festiu, formatiu i lúdic on sota el lema «Se't veu l'etiqueta» van redescobrir el valor del respecte dels uns vers els altres. Un dels moments centrals de la Troca Jove va ser la celebració de l'eucaristia del diumenge de l'Ascensió, a la Basílica de Santa Maria, en què es va aplegar tota la família de l'esplai acompanyats dels consiliaris diocesans d'algunes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

50è aniversari de la creu de Miramar

Diumenge 8 de maig va fer 50 anys que el Cos de Portants del Sant Crist de Capellades posaren una creu a la muntanya de Miramar, en remembrança de la cloenda del Vaticà II, en el lloc anomenat Coll de Bessons. Aquell 8 de maig de 1966 presidí l'eucaristia a la muntanya Mn. Feliu Pidelaser i enguany la presidí Mn. Adolf Pujol. Malgrat la boira i el plugim una seixantena de persones amb molta emoció, devoció i respecte (algunes havien estat presents a la primera missa) celebraren l'eucaristia de l'ascensió participant activament amb els cants, amb la lectura de la paraula, fent d'escolans, etc. Després de pujar al cim amb el cor alegre, els participants van baixar a la vall també joiosos i curulls d'agraïment per l'experiència viscuda de fe, de contacte amb la natura i de sentiment de pertinença a un país que malda per les seves arrels cristianes. A les 13 h es va inaugurar una exposició de fotografies històriques d'aquella

efemèride a les Voltes de la Casa Bas.

Finalment, a les 18 h, es féu un acte d'homenatge al Cos de Portants i col·laboradors pel seu gest de fa 50 anys.

III Nit dels Testimonis

La fundació pontificia Ajuda a l'Església Necessitada i la Delegació de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona van organitzar aquesta celebració per tal d'acostar la realitat de l'Església que pateix la falta de llibertat religiosa, la guerra i la persecució al món. Va tenir lloc divendres 13

de maig a les 20 h, a la Basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona. A l'acte va assistir el bisbe Agustí Cortés i van donar el seu testimoni el pare Rodrigo Miranda missioner de l'Institut del Verb Encarnat (IVE), sobre les seves vivències a Alep, on ha estat responsable pastoral de la catedral llatina; el sacerdot Khalil Jaar, rector a Amman, va explicar el treball de reconciliació que desenvolupa a la seva escola parroquial on assisteixen 600 nens de diferents credos; el pare Sergiy Zhak d'Ucraïna va explicar la situació que travessa el país on hi ha més d'un milió i mig de desplaçats.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Jubileu a la Bíblia.
Justícia i compartir

A vui reflexionem sobre l'antiga institució del «jubileu»: és una cosa antiga, atestada en la Sagrada Escriptura. La trobem sobretot en el Llibre del Levític, que la presenta com un moment culminant de la vida religiosa i social del poble d'Israel. Cada cinquanta anys, «el dia de l'expiació» (Lv 25,9), quan la misericòrdia del Senyor s'invocava sobre tot el poble, el so del corn anunciava el gran esdeveniment de l'alliberament.

Era una mena d'«amnistia general», que permetia a tots tornar a la situació original, amb la cancel·lació de tots els deutes, la restitució de la terra i la possibilitat

de gaudir novament la llibertat pròpia dels membres del poble de Déu.

La idea central és que la terra pertany originàriament a Déu i ha estat confiada als homes (cf. Gn 1,28-29), i per això ningú no se'n pot considerar l'amo exclusiu, creant situacions de desigualtat. Això, avui, ho podem pensar i repensar; que cadascú pensi en el seu cor si té massa coses. Per què no deixar-ne als que no tenen res? El deu per cent, el cinquanta per cent... Jo dic: que l'Esperit Sant us inspire a cada un de vosaltres.

És un jubileu per a convertir-se, perquè el nostre cor es faci més

gran, més generós, més fill de Déu, amb més amor. Us dic una cosa: si aquest desig, si el jubileu no arriba a les butxaques, no és un veritable jubileu. Ho heu entès? I això és a la Bíblia! No s'ho inventa aquest Papa: és a la Bíblia.

La finalitat és una societat basada en la igualtat i en la solidaritat, on la llibertat, la terra i els diners es converteixen en un bé per a tots i no sols per a alguns. Podem dir que el jubileu bíblic era un «jubileu de misericòrdia» viscut en la recerca del bé per al germà pobre.

(Dimecres, 10 de febrer de 2016)

Constituit a Vilafranca del Penedès el Grup Estable de Diàleg i Consell

El passat dissabte 30 d'abril de 2016, al matí, a l'església de Sant Francesc d'Assís de Vilafranca del Penedès, va tenir lloc una reunió entre persones de diverses confessions cristianes amb l'objectiu d'establir ponts de diàleg i de treball conjunt entre catòlics, evangèlics i ortodoxos. La reunió va servir per posar de manifest la necessitat de treballar plegats i realitzar accions conjuntes. És per aquest motiu que, a partir dels contactes de la delegació diocesana d'Ecumenisme del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, s'ha constituït el Grup Estable de Diàleg i Consell, que pretén assessorar i treballar en el marc dels límits territorials del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat sobre aquesta temàtica. Segons Xavier Artigas, delegat diocesà d'Ecumenisme, «aquesta trobada ha estat força enriquidora i pot ser una oportunitat privilegiada per avançar tots junts, sense presses, en la comunitat fraterna. Que l'Esperit Sant ens ajudi a descobrir quins són els camins més adients». Per una altra banda, Lluís Brull, de la Comunitat La Vinya, de Castelldefels i Gavà, va dir que «aquestes trobades del

món cristià haurien de servir per esforçar-nos des de tots els cantons possibles perquè no quedessin solament en unes declaracions de bons desitjos i intencions». Finalment, Germán López Cortacans, de l'Església Evangèlica de Catalunya, va valorar molt positivament aquest tipus de troba-

des ecumèniques: «De la reunió del grup ecumènic, destacaria dos aspectes. En primer lloc, l'ambient fraternal on, una vegada més, constatem que estem en el mateix camí en el seguiment del Senyor. A més, estem convençuts de la necessitat de donar testimoniatge conjunt a la nostra societat del missatge d'esperança en Crist». Per una altra banda, també participarà a les reunions com a convidat per la seva experiència en el camp de l'ecumenisme Mn. Josep Esplugas Capdet, delegat diocesà d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses del bisbat de Terrassa.

Una de les primeres accions serà una taula rodona amb diferents representants d'esglésies cristianes a la tardor, a Vilafranca, i s'estableix aquesta ciutat i l'església de Sant Francesc com a espai per a les reunions del Consell. D'altres activitats que es realitzaran seran conferències, presentacions de llibres i pregàries. Igualment, és previst realitzar algun tipus d'acte en relació als 500 anys de la proclamació de les 95 tesis de Martí Luter que tindrà lloc el 2017 i que va suposar l'inici de la reforma luterana (crònica de Daniel Sancho).

Els escolans, pelegrins de la Misericòrdia a Montserrat

Una vintena llarga d'escolans i escolanes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van pelegrinar, el 14 de maig passat, a Montserrat amb motiu del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia. Nois i noies procedents de Sant Vicenç dels Horts, Sant Joan Despí, El Prat de Llobregat, L'Ordal i Hostalets de Pierola van viure una intensa jornada d'amistat i pregària, acompanyats de diversos capellans i dels seminaristes de la diòcesi.

Seguint les petjades del fill pròdig, després d'una pregària inicial al monestir de Santa Cecília presidida pel bisbe Agustí, la comitiva va iniciar l'ascens cap a la muntanya santa, a la recerca del Pare Misericordiós. Ja a la basílica i abans de traves-

sar la Porta Santa, els va rebre el P. Joan Maria Mayol, prior del santuari, i els va dur fins al cambril de la Mare de Déu. Amb la delicadesa i atenció pròpies dels fills de sant Benet, el P. Joan Maria va explicar en un llenguatge molt planer el sentit de l'Any Jubilar i la benedicció que suposa poder travessar plegats la Porta Santa de Montserrat. La jornada es va tancar amb un àpat fraterno i alguns jocs, abans de cantar i ballar plegats «l'hora dels adéus».

Amb les cames cansades, però amb el cor alegre, els escolans i escolanes de la diòcesi van tornar als seus llocs d'origen disposats a continuar servint l'altar i les celebracions litúrgiques amb la mateixa misericòrdia del Pare.

AGENDA

- **Reunions de final de curs.** Consell Presbiteral, 2 de juny; Delegació de Catequesi, 4 de juny; arxiprestes, 8 de juny, a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers; delegats diocesans, 8 de juny; Consell Pastoral Diocesà, 11 de juny.
- **Pregària vocacional.** 2 de juny, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església.
- **Formació per a mestres.** De l'1 al 8 de juliol, la Delegació d'Ensenyament organitza un curs de formació permanent adreçat a docents de primària, entorn el currículum de religió en aquesta etapa educativa. Més informació: t. 936 327 630, ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, verge, patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina); beat Pere Tarrés (Manresa 1905 - Barcelona 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, verge.

31. □ Dimarts [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. La Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), verge; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dijous [1Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b.34]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. □ Divendres [Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. El Sagrat Cor de Jesús; sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Bur-

gos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. El Cor Immaculat de la Verge Maria; sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,17-24 / Sl 29 / Ga 1,11-19 / Lc 7,11-17]. St. Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; St. Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; Sta. Zenaida, vg.

El Cos i la Sang de Crist

COMENTARI

Eucaristia i caritat, regals d'amor

Havent vençut els reis de la vall de Sidim on hi havia pous de betum pertot arreu, (v. 10s), Abram ja se'n tornava quan Melquisedec, rei de Salem, sacerdot del Déu Altíssim, va portar pa i vi, i el va beneir. He 7 interpreta el nom de Melquisedec com rei de justícia i de pau.

A l'evangeli, davant la gentada d'uns cinc mil homes (sense comptar-hi dones i mainada) que començant a fer-se tard no tenen res per menjar, els Dotze fan una proposta indigna d'Apòstols i deixebles de Jesús: *Acomiadeu la gent!*

La contraproposta de Jesús als Dotze (*Doneu-los menjar vosaltres mateixos*) té greu dificultat, quan *només tenim cinc pans i dos peixos*.

Del nivell literal d'exageració es passa al nivell simbòlic amb terminologia eucarística. *Prengué els cinc pans, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent*. Resultat: *tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de sobres*.

Quan l'any 55 Pau escriu 1Cor ja és un fet arrelat que els cristians el diumenge es reuneixen per celebrar el memorial del Senyor (16,2).

La «tradicció», que ve del Senyor, diu que «la nit que havia de ser entregat» Jesús instituí l'Eucaristia manant de *celebrar el seu memorial*.

Per què esperà a la nit que havia de ser entregat? Per mostrar que l'Eucaristia neix al peu de la Creu i que és inseparable del gest d'amor suprem del qui *estimà els seus fins a l'extrem* (13,1) perquè *ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels qui estima* (15,13).

Cada vegada que mengueu aquest pa anuncieu la mort del Senyor «fins que torni»: l'Eucaristia no és premi per a ja arribats a la meta sinó aliment de deixebles que pelegrinem cap a la meta. Amb avís pels qui compartim l'àpat eucarístic: si *mentre uns passen gana altres beuen massa, llavors ja no celebren el sopar del Senyor* (1Co 11,21).

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

Oracle del Senyor el meu Senyor: «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro de Génesis (Gén 14,18-20)

En aquellos días Melquisedec, rey de Salén, sacó pan y vino; era él sacerdote del Dios altísimo, y bendijo a Abrán diciendo: «Bendito seas, Abrán del Dios altísimo, que creó el cielo y la tierra, y bendito sea el Dios altísimo, que ha puesto en tus manos a tus enemigos». Y Abrán le dio el diez por ciento de todo.

▶ Salmo responsorial (109)

R. «Tú eres sacerdote para siempre a la manera de Melquisedec.»

Palabra del Señor a mi Señor: «Siéntate a mi derecha, / hasta que haga de tus enemigos estrado de tus pies.» R.

El Señor extenderá desde Sión / el poder de tu cetro: / domina sobre tus enemigos. R.

Contigo el poderío el día de tu nacimiento; / en las montañas santas, como el rocío, / te he engendrado en el seno de la aurora. R.

El Señor lo ha jurado y no se vuelve atrás: / «Tú eres sacerdote para siempre a la manera de Melquisedec.» R.

▶ Lectura del libro de la primera carta de San Pablo a los Corintios (1Cor 11,23-26)

Hermanos: Yo recibí del Señor lo que os he transmitido: Que Jesús, el Señor, en la noche que fue entregado, tomó pan, dio gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros; haced esto en memoria mía». Después de cenar, hizo lo mismo con el cáliz, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; cada vez que la bebáis, hacedlo en memoria mía». Pues siempre que coméis este pan y bebéis este cáliz anunciáis la muerte del Señor hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo Jesús se puso a hablar a la gente del reino de Dios y curó a los que lo necesitaban. Al caer el día se le acercaron los doce y le dijeron: «Despídelos para que vayan a las aldeas y caseríos del contorno a buscar alojamiento y comida, pues aquí estamos en descampado». Pero Jesús les dijo: «Dadles vosotros de comer». Ellos le dijeron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces. ¡A no ser que vayamos a comprar alimentos para toda esta gente!». Pues eran unos cinco mil hombres. Jesús dijo a sus discípulos: «Decidles que se sienten en grupos de cincuenta». Así lo hicieron, y dijeron que se sentarían todos. Jesús tomó los cinco panes y los dos peces, alzó los ojos al cielo, los bendijo, los partió y se los dio a los discípulos para que se los distribuyeran a la gente. Y todos comieron hasta hartarse. Y se recogieron doce canastos llenos de las sobras.